

שלדג לבן-חזה

מאפיינים:

אדום מקורו, גדול בראשו. אורך הממוצע הוא של שלדג לבן-חזה כ-28 סנטימטרים וגרונו לבנים חזהו, בוהק יירוק-גווון כחול קצר. לגבו, לזרבו ולרובי כנפיו וארכד, זונבו ושאר גופו חום.

במזרח עד לפיליפינים, במערב והמצר התיכון של שלדג לבן-חזה נפוץ מאזור הבלkan. ניתן אחרים, לבן-חזה מצוי גם באזוריים שאינם בקרבת מקווי מים בינו לבין שלדג קלאים אך גם בקרבת שדות, וביצות למוצאו באזורי בריכות דגים לבן-חזה נפוץ ביותר בצפון הארץ ובמרכזו, והחל בישראל. ובסדות בור באזורי חורשה משנות ה-80 נזהה גם באזוריים קלאים בנגב.

מחקרים שונים השלdeg ניזון מגוון גודל של טרפ. בין השאר ניזון ממיני רכיכות ישנן עדויות כי הוא ניזון לעיתים גם מציפורים קטנות. ודו-חיים לטאות, מדגים (ראה תמנוגת בקישורות חיצוניים) ומכרסמים.

כשבדרך כלל הטריטוריה משוטפת לזוג פרטיהם (זכר, לבן-חזה הוא עוף טרייטורילי ונΚבָה). מגן במלחילות באורך של כ-50 סנטימטרים אותו הוא חופר בגדיות מקווי מים או כדריות ולבנות. שני ההורים נע בין ארבע לשבע ביצים גודל התטולה. עפר בתילוי ולאחר מכן הגוזלים בוקעים מן הביצים, זוגרים לסיוגין במשך 19 יום בממוצע גדולים ועירים. בין בקיעת ביצה אחת לאחרת יתכננו הפרשי זמן כשם עיורים בקרב הגוזלים. הגוזלים מתת-תזונה ביותר. בין בקיעתם לפריחתם מהקן נפוץ מות כעשרים וארבעה ימים לאחר הבקיעה. ההורים ממשיכים להאכילם מספר פורחים מהקן שבועות לאחר פריחתם, בטרם יהיו בוגרים דיים לה חיים עצמאיים.

הרבה. קולו חזק וצוחני והוא נוהג להשמיעו מנקודות לבן-חזה מאפיין בקולניותו גבוזות או בולטות בשטה, בעיקר בעת החיזור.

Steve Rooka/Sunbird

SOCACIO

Elior Kisley

פרפוף עקود:

השייך למשפחה, פרפוף הוא מין יחיד בסוג (שם מדעי) **Ceryle Rudis**. פרפוף עקוד שמו ניתן לו מושום שהוא מרבה לרפרף-לפרפר מעל פני המים. הפרפוף. החלדים ועד סין מטורך ובדרום אסיה, העקוד נפוץ בכל אזור אפריקה שמדרום לסהרה. הוא עוף יציב. הפרפוף העקוד הוא העוף המצטיין ביותר ביכולת הצלילה שלו בישראל מגובה רב.

תכונות:

שחור ובולט בו בולטות מקדוקדו. הראש ונווצתוו לבן צבעיו של הפרפוף הם שחור והרגליים שחורים. העין שחום. המקור צבע קשתית. והסנתר הלחים, ליבנום של פס הגב הנוצחות של חלקי הגוף העליונים שחורות אך עטרות בפס לבן דק. פרטיה המבנה דומים שחורות ומוכתמות לבן. אך כנף הפרפוף ארוכה יותר. הכנפיים לפרטיו של לבן חזה הזנב שחור וקצתו עטור לבן. מבט מלמטה הגחון, סוככות הכנפיים התהתקנות ורובי אורכו של אברות הכנף הם לבנים, וכך נוצרת צללית כמעט לבנה. הזכר והנקבה דומים זה לזה, אלא שלזכר שני פסים שחורים לרוחב החזה, העליון רחב והתחתון צר ואילו לנקבה שני כתמים שחורים בשולי החזה, מעין פס אחד לא סגור. ולא שחור, הצעיר דומה לבוגר אך בחזהו ענק אפור. אין הבדל בין ניצויי בין עונות השנה ושולי נוצחות סנטרו וקדמת צווארו עטורים בפס אפור דק. ומשקלם כ-80 גרמים, אורך גופו של הפרפוף עקוד כ-27 סנטימטרים. הוא מצוי ליד מקווי מים אך מזמין גם בחוף הים. עוף זה חברותי יותר מבני משפחתו ולעיתים אפשר לראותו במשך היום פרפורים אחדים השוחחים יחד. באזורי נוהגים להיאסף עשרות פרפורים לילנה מקובצת, נחל תנינים מסוימים, לרוב מאתר הפרפוף את הדגים "ממברט על" – רפרוף גבוה. הפרפוף ניזון בעיקר מדגים מעלה פני המים, צונח לעבר טרפו וסועוד את ארוחתנו. הפרפוף מנקן לעיתים במושבות. הkn הוא מהילה חפורה בקירות עפר. אורכה עשוי להגיע על פי רוב ארבע ביצים. צבע הביצה לבן. ההורם דוגרים במשך בתוליה. לשני מטירים במשך כ-25 ימים לפני פריחתם מהקן ועוד כעשרים يوم. הם מאכילים את הגוזלים שבועות אחדים לאחר מכן. פרפוף עקוד משלים, ככל הנראה, 2 מחזורי קינון בשנה.

שחפית ים:

הוא עוף ממשפחת השחפתיים [2] (שם מדעי: *Sterna hirundo*) שמשמעותו.

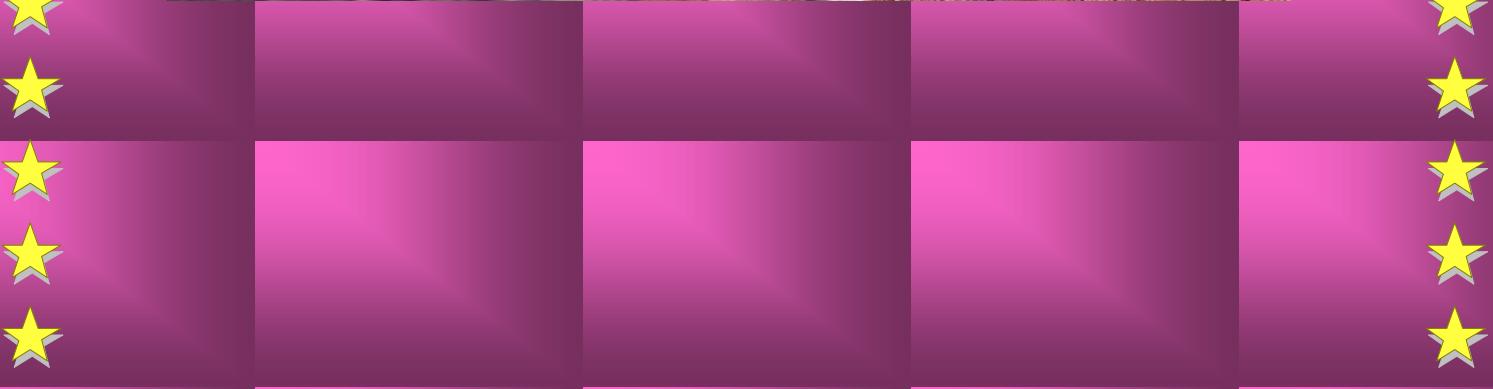
וממשקלה הוא כ- 130 גרם. גוף השחפית מוארך שחשפות הים היא עוף בגודל של תור ועדיין: צבע הראש והעורף הוא שחור חלקה העליון הכוללים את הגב והכנפיים אפורים והבטן לבנה.

שחפית הים היא עוף להקה והוא מקננת במושבות דגירה צפופות.

תפוצה:

שחפית ים נפוצה בכל אירופה ובחלקים מאסיה וצפון אמריקה בקיז, והוא חורף בחלקו הדרומי של כדור הארץ לאורך חופי אפריקה, דרום אמריקה ואוסטרליה.

בישראל ניתן למצוא את שחפית הים לאורך חופי הים התיכון הצפוניים ובעמק החולה.

© YOSSI ESHBOL

אונפה אפורה:

תפוצה:

האנפה האפורה היא עוף בעל אזור תפוצה נרחב מאוד. היא חיה דרך ארצות המזרח ועד דרום-מזרח אסיה ובכל רחבי אירופה ובסקנדינביה בבריטניה. היא חיה במקומות שונים בזכות התכונה שלה להתקיים בתנאי אקלים שונים אחד בריטניה וסקנדינביה) ועד ליערות גשם (מהשני, מהקוטב הצפוני (ודרום-מזרח אסיה אינדונזיה) טרופיים.

אך הלהקות בשאר. הן להקות יציבות, להקות האנפה השהיות במערב אירופה האנפה האפורה חורפת בחלקים הטרופיים. דרומה בחורף חלקי אירופה נודדות ובחינות הימ התקון של אפריקה.

באיז, האנפה האפורה. בין ארצות הימ התקון הלהקות חולפות וחורפות בישראל, כשהלהקות. והחופים הצפוניים של חצי הארץ סיני חולפת מעל מישור החוף חזרות צפונה הן חולפות דרך הערבה.

מאפיינים פיזיים:

האנפה האפורה היא עוף גדול: גובהה כמאה ס"מ, משקלה כ-2 ק"ג, רגליה וצווארה ארוכים מאוד, ואורך המקור של האנפה כעשרה ס"מ. כנפייה של האנפה מעוגלות ורחבות ומכאן, ומגיעות לאורך של 185 ס"מ. גבה, כנפייה, עורפה ושוליו צווארה צבעים באפור ראשה, שמה. ציצית הראש של האנפה האפורה וקדמת הצוואר שלה צבעים בשחור והאישון שלה עגול בטנה והחלקים התתתוניים בגופה, לבנים. עיניה צהובות.

תזונתה:

האנפה האפורה אוכלת בכל יום כ-20% זוחלים, תולעים, סרטנים, צפרדעים, רכיכות, דגים מכל משקלה. על מנת ללכוד דגים, קופאת האנפה על עומדה מבלי לזוז במשך זמן רב, כאשר הדגים חשובים שה"פסל" לא יכול לפגוע בהם לרעה, הם מתקרים, והאנפה טורפת אותם במקורה הארוך והחד.

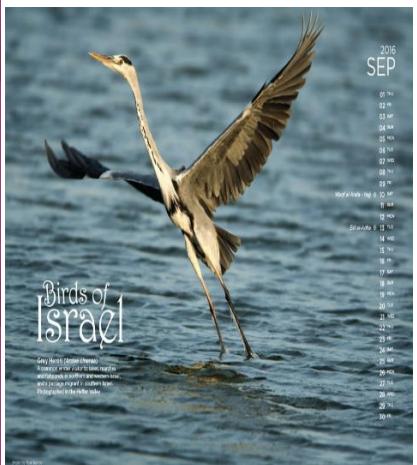
רבייה:

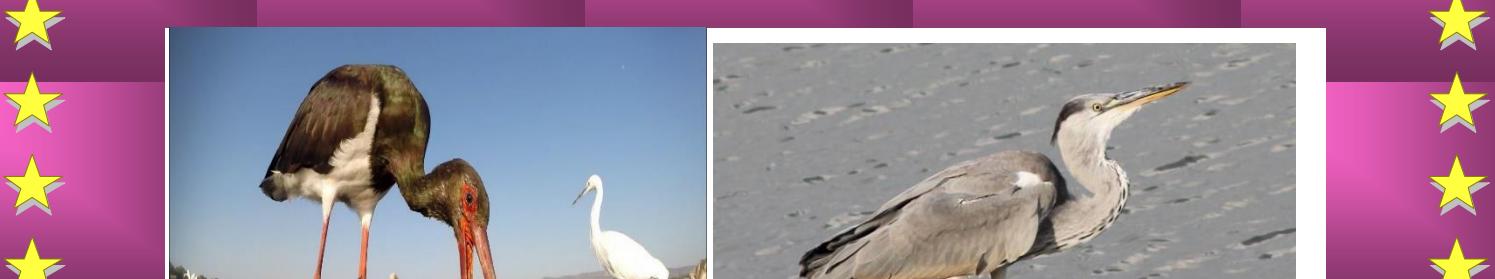
הנקבה מטילה בדרכּ כלל באירופה, על העצים ודווגורה האנפה האפורת מקננת שני בני הזוג דוגרים במשך 25 ימים. בגיל שנתיים עד חמישים ביצים בצבע טורקיז בקן האנפה ליצאת מהקן, ובגיל 7 שבועות הם עוזבים את הקן וחוזרים 10 ימים יותר גוזלי אליו רק מדי ערב. בהגיעם לגיל חודשיים נהיים הגוזלים עצמאיים וועזבים את הוריהם.

האנפה והאדם:

צדו את האנפות בעבר היה זאת משובם שהאצילים, המין היה מצוי תמיד בסכנת הכחדה אחרים. גם ובדורסיו יום האפורות בתור תחביב, בשלשם כך הם הסתייעו בבזים היו צדים את האנפות האפורות מפני שהאנפות היו אוכלות להם את הדגים ומהבלוט בפרנסתם.

וכריית עצי הקינון של האנפות הגורמים כיום לסכנת ההכחדה, הם ייבוש הביצות האפורות, הנעשים על ידי אדם. אך ישנן יומי חברות המגינות על האנפה האפורת, ונעים מאמצים רבים בעולם כדי למנוע את ההכחדה.

Roy Israel Hazan 2014

כפן לבן:

מאפיינים:

הכפן הוא עוף גובה המגיע לגובה של 75–90 ס"מ. הוא חי באזורי חמים או ממוגנים, אורך כנפי הכפן מגיעה ל- 40 ס"מ, ובעת וביצות נחרות, אגמים ומצוי בקרבת מקווה מים מגיעות ל- 120 ס"מ. משקלו כ- 1.5 ק"ג ואף יותר. אורך מקورو כ- תעופה מوطות הכנפיים 21 ס"מ והוא שטוח ומתרחב בקצתו כמו כף, ומכאן שמו "כפן".

ושולח בעורתו חרקי, הכפן מוציא את מזונו בעזרת מקورو הארוך, אותו הוא מניע בבויז וסרטנאים צפרדעיים, רכיכות, ('וכו כולכיתיים, בריוומאים, שפיראים) מים. לעומק רב מעולה, ומבצע צלילות הוא שחין.

הנקבה מטילה בין

2 ל- 5 ביצים לבנות, ושני ההורם דוגרים עליהן לסיירוגין. האפרוחים בוקעים זה אחר זה, כשהם עזורים ואין מסוגלים לטפל בעצמם, וההורים מאכילים אותם באוכל שנייה. מקورو של האפרות, קצר וישר והוא מקבל את צורתו על ידם ומוקא אשר עוכל האופיינית, רק בהגיון העוף לבגרות.

©LIOR KISLEV

©LIOR KISLEV

שרשיר מזוני

ממשפחת הוא מין (שם מדעי: *Anas crecca*) שרשיר מצוי המכונה גם שרשריר.
הברווזים

של 53–59 ס"מ. משקל הזכרים השרשיר מגיע לאורך 20–30 ס"מ, לモות כנפיים מגיע ל-340 גרם בעוד הנקבות מגיעות למשקל 320 גרם. גוף של שני הزوיגים אפור אם כי נוצות הזכר אפורות כסופות והצדדים מפוספסים בקווים שחורים עדינים על רקע לבן. הגב שחור ואחרורי הגוף בהירותם. החזה צהוב-קרם והראש ערמוני כשלאורכו עובר המוקף בפס לבן דק מלמטה. המקור שחור ושתוח עם קצת בשיפוע המזדקר פס-עין יירוק בולטות בחום והיא אך בעלת גבת עין מעלה. הנקבה דומה במראה מעט לנקבת ברכיה מעט יותר פלומתית.

במצרחה, אגן הים התיכון, דרום אפריקה, וחורף במערב אירופה השרשיר הוא עוף הנודד בסתיו הוא חולף וחורף מצויה. נצפה בישראל. עד קו המשווה ובאפריקה התיכון להקת שרשירים נעה בדרך כלל במבנה של ראש חן. עד מרץ בחודשים ספטמבר קטנים אותו וסרטנים חלזונות, לרבות חרקים, דגים, השרשיר ניזון מצמחי מים שונים על הקרקע. השרשיר ניזון בדרך כלל מסנן משפת המים או שהוא אוכל זרעים ואף בלילה אך בחורף הוא נאלץ לאכול גם בשעות בין הערבבים. במשך היום ברווז זה מצוי מאד ונינו נתון בסכנה אם כי כמה אוכלוסיות נפגעות מזיהומי ביצות ופגיעה בסביבות מהיה.

©Lior Kislev

צבים רכים:

צבים רכים בישראל:

נהל הירקון: בכמה מנהלי הנשפכים לים התיכון חיות צב-רך מצוי בישראל כמו כל הזוחלים, לצבים הרכים אין חום גופו קבוע. ובנהל קישון בנחל שורק, אלכסנדר ובחורה, כשהטמפרטורה נמוכה, הם אינם פעילים ומתהפרים בקרקעית הנהר. כדי את ביצי הצבים, להבטיח את גידילת הצבים הקטנים, אוספים אנשי רשות הטבע והגנים מדגירים אותם בסביבה מלאכותית ומזהירים את הצבים הקטנים למים לאחר התבגרותם.

בסוף שנות השישים ותחילת שנות השבעים של המאה העשרים נמצאו הצבים הרכים בנחל הים התיכון בסכנת הכחדה חמורה, עקב זיהום הנהליים ופיטוח מואץ. כדי להבטיח את היישרדות, העיר צבים לשמרות החוללה היינרייך מגולדון הזוואולוג בעקבות השייפור במצב הנהליים, ועקב הנזקים שగרם אוכלי-סתיות, בשנת 2004. בהמשך הצבים למערכת הטבעית באגם החוללה, הוחל בהעברת הצבים הרכים משמרות החוללה ושורק ירקון, חדרה, קישון, להופכי הנהליים נעמן.

Discus.co.il ©

Foto: Alinsober

©Tito Alinsober

אגמיות מצויה:

מראה:

אכבעותיה של האגמיות מצוידות בקרומי שחיה. קרומי שחיה אלה מאפשרים לאגמיות לצלול לעומק ולהשיג את מזונה.

האגמיות היא עוף של אגמים, ברכות ומים פתוחים.

והעין ברובו, למעט המקור והמצח הלבנים צבע ניצוי הגוף אפור, הראש שחור אין הבדלי ניצוי בין המינים ואין שוני בניצוי עם הילופי העונות. ניצוי האדומה הצעריריים חום-אפור, החזה והבטן לבנים בהירים.

לגווזלים שייער פלומתי ודיליל בראשם, בגווני כתום וסגול.

להבדיל משאר מיני הרלייתים, גוף האגמיות רחב ולא פחוס מצדדיו. אורך גופה של האגמיות 45–36 ס"מ, ואורך כנפה 22–20 ס"מ, מוטת כנפייה 75–68 ס"מ ומשקלה 865–500 גרם. הכנפיים קצרות ורחבות והזנב קצר במיוחד. הרגליים בינוניות באורךן ואכבעותיהן ארוכות מאוד. לאורך כל אחת מ-3 האכבעות הקדמיות נמשך קром שחיה רגליים אלה מתאימות הן לשחיה והן להליכה. גלוני.

נדידה והתנהגות:

האגמיות המצואיה היא עוף חורף שכיח ביותר בנופי המים והנצג היחידי מהסוג בישראל לעיתים אגמיות בארץ. האגמיות הנודדות והחרופות מתחילה לתקבץ בבריכות הדגים כבר בספטמבר.

או חלה עלייה ניכרת במספרן בישראל, והוא מגיע לשיאו בנובמבר באוקטובר בראשית דצמבר.

לאחר רדת גשמי החורף נראות האגמיות גם בשוליות החורף ובמאגרי המים, והן נפוצות כמעט בכל משטח מים. לעיתים אפשר לראותן בקבוצות צפופות גם בבית.

האגמיות, הקיימת במים פתוחים, חברותית יותר מאשר בני המשפחה האחרים החיים בדרך כלל בבדידות בסבכים. לרוב פוגשים אותה האגמיות בלהקות גדולות, המונעות לעיתים אלפי פרטים. האגמיות אף דוגרת במושבות דليلות. לעיתים קרובות חורופות האגמיות בשכנות ולשחפים לברווזים.

אף כי האגמיות שואה באיטיות יחסית ורגליה מותירות שובל במים, עדות לפעלולות המאויצת, היא שמה מבטהה במים, ובעת סכנה תתרחק מהגדה אל לב הברכה או המאגר.

רק כשהסכנה קרובה רציה האגמית על פני המים וטופחת בכנפייה בחזקה ובמהירות. לאחר שהיא מתרחכת מהגדה תמשיך לשחוות בנדנודי ראש וצוואר. לעיתים ניתן לראותה להתקת אגמיות רציה על פני המים ומותירה אחריה שובל של קצה, כשהאליו מתלווה קול משק כנפיים ותשדוש רגליים. פרט לנדייה מריריה האגמית רק לעתים רחוקות, ואז מתגלית הכנף הקצרה והרחבה. מעופת כבד וחזק והרגליים מתחות מעבר לזרב הקצר.

נדידת האגמיות צפונה מתחילה כבר בסוף פברואר, אך עיקרה מתרחש בשלך חדש מרצ. באפריל נעלמות האגמיות מרוב מעונות החורף, ולמשך הקיץ נותרים אך פרטיהם מעטים או קבוצות קטנות. לעיתים רוחקות נמצאת גם קינון של אגמיות בארץ. עד היום ועד למישור ועמוק החלקה ידוע על כ-15 קנים שלן ברחבי הארץ, ממאגרי הגולן ולמאגר ירוחם החוף.

בתקופה הקינון מתפתחת אצל האגמיות תוקפנות טרייטוריאלית, אך זו מוגבלת לסביבה מגושם, והוא נבנה במים רדודים ומוסתר בסבך. הזכר מביא את חומרו הקן בלבד. הקן הקינון ואיilo הנקבה מניחה אותו.

התזונה:

אך מעדיפה ומרבה לאכול מזון צמחוני: עלים, זרעים, פירות, ניצנים, האגמית אוכלת כל כתנים או אף דגים וחרקים רכיכות, תולעים: וגביעולים יロקיים. היא ניזונה גם מן התי מתרים שהוא משיג בצלילה. האגמית אוכלת לרוב תוד כדי שהיה, אך הרבה גם לצלול. צלילתיה שתחיה ונמשכות זמן קצר, ולאחר כל צלילה היא נחה קמעה. כשאגמית צוללת עוקבים אחריה שחפים, ולעתים קרובות הם חומסים אותה בהגיחה מן המים. בברכוות הדגים אוכלות האגמיות תערובת המירועות לדגים.

לעתים מזומנים יוצאות האגמיות מהמים אל גדת הברכה ואך מרחיקות לשדה זרוע או לשדה בור ואוכלות בו ירך צעיר. בעת הסכנה הן נחפזות בהליכה-ריצה חזרה למים. האגמיות אוכלות ביום, ובלילה הן ישנות.

רבייה:

זהו מוטלות מדי 3–1 ימים. הדגירה מתחילה עם הטלת האגמית מטילה 6–10 ביצים כמחצית ההטלה, ושני ההוריים לוקחים בה חלק. משך הדגירה 21–24 יום. הבקעה הא-הפרוחים פלומתים ושהוריהם, אך בצוואר, בעורף ואף בגב משתמשות. סינכرونית אצלם נוצחות חוטיות ארוכות בגזע תפוז. האפרוחים נותרים בקן 3–4 ימים, האם ממשיכת לדגור עליהם והאב מביא להם מזון. אחר כך מתפצלת המשפחה, וכל אחד מההורם מטפל לבדו בחלק מהאפרוחים. האפרוחים דואגים למזונם בכוחות עצםם בהיותם בני חודש לערך. הם מסוגלים לעוף כ奢ם בני כחודשים ואז הם גם נעשים עצמאיים. לבגרותם המינית הם מגיעים בגיל שנה-שנתיים. לפי נתוני טיבוע עשויה האגמית להגיע לגיל 19 שנה.

